

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Anna Dziergawka

w sprawie **G. J.**

skazanej za czyn z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 listopada 2024 r. bez udziału stron

z wniosku skazanej z 8 kwietnia 2024 r. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 czerwca 2021 r. sygn. akt II AKa 89/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie

z 2 grudnia 2019 r. sygn. akt IV K 332/18,

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego z 30 lipca 2024 r. sygn. akt II KO 56/24 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie wskazanego wyżej postępowania

– z powodu jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 9 czerwca 2021 r. sygn. akt II AKa 89/20, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z 2 grudnia 2019 r. sygn. akt IV K 332/18, G. J. została uznana za winną czynu z art. 148 § 2 pkt 1 i 2 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 191 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionego wspólnie

i w porozumieniu ze współoskarżonym M. W. , za który wymierzono jej karę 25 lat pozbawienia wolności.

Pismem z dnia 8 kwietnia 2024 r. G. J. zwróciła się do Sądu Najwyższego z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania. Jako podstawę tego wniosku podała „art. 540 § 1 [nieczytelne], art. 440, rozdz. 56 KPK”.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 30 lipca 2024 r. sygn. akt II KO 56/24 odmówił przyjęcia przedmiotowego osobistego wniosku skazanej o wznowienie wskazanego wyżej postępowania - z powodu jego oczywistej bezzasadności. W ocenie Sądu Najwyższego autorka wniosku nie przytoczyła żadnych konkretnych, odnoszących się do sprawy okoliczności, które mogłyby w najmniejszym stopniu uprawdopodobniać wystąpienie podstaw wznowieniowych. W szczególności skazana nie wykazała zaistnienia „nowego faktu lub dowodu” w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., część okoliczności, do których się odnosi to fakty i dowody znane w toku postępowania, a część okoliczności pozostaje irrelevantna z punktu widzenia przepisów o wznowieniu postępowania.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez G. J. , która w piśmie datowanym na dzień 6 sierpnia 2024 r. wyraziła swoje niezadowolenie ze sposobu rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest niezasadne. Skarżąca w istocie nie przedstawiła w nim żadnych argumentów, które wskazywałyby na to, że zaskarżone postanowienie jest błędne, wydane z naruszeniem prawa, czy niedostrzegające argumentacji skazanego przedstawionej w uzasadnieniu wniosku.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k. – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. W myśl tego przepisu sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku, nie bada więc także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem

hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 września 2015 r. sygn. akt II KO 49/15*).

Analiza złożonego przez G. J. wniosku oraz uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sądu Najwyższego z 30 lipca 2024 r. prowadzi do konkluzji, że zasadne jest wyrażone tam przekonanie Sądu Najwyższego o oczywistej bezzasadności przedmiotowego wniosku. Skarżąca nie zaprezentowała żadnych okoliczności świadczących o tym, iż zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa bądź też zostało oparte na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych. W pismach osobistych wymienionej, w tym w zażaleniu, nie wskazano żadnych okoliczności odpowiadających, chociażby w przybliżeniu enumeratywnie wymienionym podstawom wznowienia postępowania, o których stanowi art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia istnienia jakichkolwiek okoliczności dających asumpt do przyjęcia oceny, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku G. J. o wznowienie postępowania w związku z jego oczywistą bezzasadnością jest wadliwe, postanowiono jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]

Małgorzata Bednarek Ryszard Witkowski Anna Dziergawka